

Szentendrei Szanatórium

2010.04.27.

Beteges kálváriám, amit egy hosszú hétvége előzött meg a dokibácsival, meg bezártsággal, még mindig nem ért véget.

Hétfő reggel, hajnalok hajnalán, dobozba be, kocsiba be, dobozból ki, nini a doktor bácsi. Hát szóval ezek már megint ide hoztak engem. Újabb sebmosás, újabb szuri, de most már sokkal jobban vagyok, nem is értem miért kellett visszamennem a dokihoz.

Ám ekkor még nem tudtam mi vár rám, mert a megmérettetések nem értek véget.

Dobozba be, autóba be, HÉV-re fel. Azt sem tudtam mi az!!! Jó nagy volt és rázott, meg zörgött, meg hangosan nyíltak az ajtók, és csukódtak, meg idegen nénik nézegettek. Szóval életemben először tömeg közlekedtem. Nem volt egy leányálom. Nem leszek vasutas.

Kis idő múlva, amikor már épp kezdtem volna megszokni, leszálltunk. Majd vártunk megint az állomáson, vagy hol. Ekkor már nagyon ki szerettem volna jönni, de legalább már kaptam vizet inni.

Buszoztam is ám! hát az sem volt valami jó, azzal szerencsére nem mentünk annyit, mint azzal a nagy zöld hernyóval.

Rövid séta után meg is érkeztünk a nagyiékhoz, Marci már az ajtóban fogadott minket. Végre kiszállhattam a dobozból, és KIMEHETTEM az udvarra.

Szóval állítólag most csütörtök reggelig ott fogok gyógyulgatni a nagyi szárnyai alatt a szentendrei szanatóriumban.

Aúúú, Jaaaaj, ez fáj... egy hosszú hétvége krónikája

2010.04.27.

Egykori harci sérülésem kiújult. De még hogy!!

A sztori még ott kezdődött, hogy mint, tudjátok voltam csajozni és harci sérüléseket szenvedtem. Ezek a sérülések azonban nyomtalanul elmúltak. Egészen e hét szerdáig. Amikor is a bal lapockám alatt egy hatalmas dudor kezdett el növekedni. Én sem nagyon vettem észre, csak azt éreztem, hogy valami nem ok.

Csütörtökön megint útra keltem, a Bibi szüleihez mentünk, mert ők elutaztak pénteken valami esküvőre.

Ott vette észre anyu, hogy valami nem oké, és a bazi nagy dudort is jól megtapogatta. Akkor már én sem éreztem valami jól magam, nem is kerestem Marci és Csíkoska társaságát. Nem találtam a helyem, enni sem volt sok

kedvem.

Pénteken teljesen egyedül voltam:(Otthon hagytak és csak este jöttek haza, amikor már nagyon rosszul éreztem magam, és még haza kellett mennünk. Szombaton már kicsit jobban voltam, mint előző nap, azonban még akkor sem volt minden oks, a cseresznye fa alatt szundikáltam, amikor is Andris megsimogatott és a nagy dudorból egy seb lett. Kifakadt.

Innentől kezdve felgyorsultak az események, anyuék gyorsan kerestek egy állat dokit és el is vittek hozzá nemsokára. Hát nem volt egy felemelő érzés, dobozba be, autóba, dokihoz be, dobozból ki.

A dokibácsi jól megkezelt, kimosta a sebemet meg kaptam egy jó kis szurit, ami fájts is. Majd jött a legrosszabb, rám raktak valami izét, amitől nem láttam se jobbra se balra. Gallért, asszem úgy hívják. Remek volt.

Aztán hazamentünk. Alig bírtam mozogni attól az izétől a nyakamon.

Szerencsére Bibim megkönyörült rajtam hamar és levette rólam. Majd körbe tekert egy hatalmas géz tekerccsel, hogy ne nyalogassam.

Az egészben azonban az volt a legrosszabb, hogy azt mondta a doktor bácsi, hogy nem mehetek ki az udvarra.

Szombaton még annyira nem is volt mehetnékem, mert estétől reggelig aludtam, viszont vasárnap már nagyon mehetnékem volt.

Persze fogva tartóim nem engedtek ki, erre én azt a remek tervet eszeltem ki, hogy akkor a teraszon fogom süttetni a hasam, és onnan fogom felügyelni a birtokot. Így is történt, szóval kint is voltam meg bent is.

Szabadiában Szentendrén

2010.03.23.

A hétvégét Bibi szüleinél töltöttem Szentendrén, ahol újra találkozhattam barátaimmal Marcival, és Csíkuskával, aki itt jegyzem meg merőben hasonlít rám, és sokszor össze is tévesztenek vele. Na szóval a hétvégét velük töltöttem, ami nagyon jó volt, hiszen eddig még azt a kertet és környéket még nem volt módom feltérképezni.

Azonban most! Három napig volt módom rá. Szülői felügyelet nélkül.

Szóval Csíkuskával, Marcival neki iramodtunk, és elindultunk feltérképezni a környéket. Igen izgalmas volt, sokat játszottunk, hemperegtünk stb.

Aztán jött az éjszaka, amit kinn töltöttem. Nagyon izgi volt, találkoztunk a többi cicával is a környékről, sünikkel, kóbor kutyákkal. Én nagyon élveztem.

Andris és Bibi azonban nem biztos, hogy nagyon élvezte, hogy én nem voltam otthon, hiszen vasárnap már nem is nagyon akaródzott hazamennem, még akkor sem mikor kerestek.

Szóval úgy sikeredett, hogy csak hétfő reggel találkoztam újra Bibivel, mert

addig én élveztem a szabadságot, és az új ismerőseimet. Azonban hétfő reggel úgy hallottam, mintha valaki keresne, hívogatna. Az ember macskája nem tud nyugodtan kivenni néhány nap szabit....:(
Hazamentem, erre jól kikaptam, hogy hol voltam. Pedig ott voltam a környéken, és különben is, nem is kerestek, mert vasárnap mindenki lelépett a nagyiéktól, akkor én minek menjek haza???
Amikor hazaértem, mondjuk volt is mit kipihennem, lementem a pincébe aludni, és mikor megjött Bibi akkor mehettem ki újra. Addig azonban nem, mivel állítólag én nem vagyok megbízható személyiség ahhoz, hogy szabadlábom engedjenek Szentendrén.

NŐK

2010.03.04.

A NŐK... Mindig azok a nők, lányok, asszonyok... Hát igen, már világalomra törtek, sőt sajnos engem is megbabonáztak!! Olyannyira, hogy az éjszakáim nagy részét nem töltöm otthon, sőt a nappalokat sem.

Ez a jelenség a tavasznak tudható be, hiszen ilyenkor ébred a természet, és vele együtt a virágok és a méhecskék is (ha értitek mire gondolok).

Szóval áldozat lettem, szerelmi áldozat.

Egyik éjjel például újabb kalandba keveredtem a barátnőzés során. A telek végén lévő kis házban gyűlt össze a banda. Sajnos kiszemelt barátnőmre mások is rástartoltak, így megharcoltunk érte. Az eredmény: mínusz egy szörpamacs és egy újra vérző fülcimpa.

Szóval nem haladok valami túl jól, de a csaj legalább összejött!

Na végre!

2010.02.24.

Gondolom Ti is, kedves olvasók ezzel a felkiáltással kezditek a napot mostanában, amikor kinéztek az ablakon és azt látjátok, hogy már reggel 7 kor süt a nap, és csiripelnek a madarak.

Na végre!!! Igen, igen, igen, plusz van oda kinn!!! Közeledik a tavasz!!

Így én is egyre több időt töltök oda kinn a szabadban a friss levegőn, még este is, sőt már az éjszakákat is kint töltöm:) Remélem ez nem csak a természet csúnya gúnya, és tovább fog folytatódni a jó idő, mert már nagyon szeretnék a hó mentes kertben ugrabugrálni, és szöcskékre meg gyíkokra vadászni, és Bibivel a teraszon napozni:)

De egyelőre beérem ennyivel is hiszen végre plusz van!!!

7vége

2010.02.21.

Az elmúlt két nap igazán esemény dús volt.

Péntek este megérkezett hozzánk a macskák ősellensége a Kutya. Valami Fitos a neve. Andris gazdám rokona, vagy mi. Mondjuk nem voltunk egymásnak ismeretlenek, hiszen karácsonykor már találkoztunk. Akkor is állandóan próbált „ismerkedni”. Ez odáig fajult, hogy akkor kapott néhány pofont... Sajnos erre nem emlékezvén folyamatosan a nyomomban volt a 7végén, ez elég idegesítő volt, nem hagyta az ember macskáját aludni, ezért amikor szombat éjjel nem látta senki jól lepofoztam... volt vonyítás rendesen, még a gazdik is felébredtek.

Másnap szintén elég mozgalmas volt, ki be mászkálás, egymás kergetése, alvás, ébrenlét, szokásos napi program. Aztán az esti órákat kénytelen voltam kinn tölteni a szabadban, de szerencsémre, Bibi épített nekem egy “bunkert” amiben meghúzhattam magam az újabb szakadó hóban.

Mert nálunk igen, megint esett a hó!!

Szerencsére ma egész nap szépen sütött a nap, így jókat tudtam heverészni a napon, és nagyokat szunyókáltam.

BoX

2010.02.17.

Nehéz az élet, az életben maradásért meg kell harcolni, az erősebb marad életben, a gyengébbik elhullik. Ehhez hasonló, és még sok más fajta okos dolgot szoktak mondani a kétlábúak.

Ma én is megharcoltam, ha nem is az életben maradásért, de a területemért igen.

A mérkőzés úgy zajlott, mint minden rendes bokszt-meccs. A kék sarokban a szomszéd macsek Dezsőke, a piros sarokban pedig Én. Az eredmény 2-2, mármint remélem, mert nekem 2 sérülésem származik a mai harcból (fül vérzés, hasi karmolás nyom), míg ha jól emlékszem én is két súlyos csapást mértem az ellenfél fejére.

Sajnos a meccs félidőben véget ért, mert hívatlan vendégek megszakították a mérkőzést. Bejöttek a gazdáim a garázsba, ahol a zártkörű mérkőzést tartottuk, erre az ellenfél megiramodott és az ablakon keresztül távozott.

Szóval a mai napom igen kimerítő volt. Megyek is pihenni.

Soha nem lehet eleget aludni:)

Korai reggel

2010.02.16.

Na ja, ez kényes téma nálunk, mármint a reggel... mert ugye kinek mi a kora reggel?

Nekem mondjuk nem tom... amikor felébredek, felébredek, nem vacillálok ezen annyit. Viszont ezek a "tartók", gazdik, állandóan alszanak a mikor én már rég ébren vaok.

Így volt ez ma reggel is, mikor gondoltam felébresztem anyut, hogy ugyan foglalkozzon már velem, ne csak mindig az ágyat nyomja. Na ennek gyorsan megvolt az eredménye, gyorsan az udvaron találtam magam:(KIRAKTAK!! Ezek fogtak és kiraktak az udvarra, hogy intézzem el ott a szükségleteimet, pedig nem is volt olyan korán 5:10 – kinek mi...

Pötyi vagyok

2010.02.16.

Hát igen ez a nevem.... jó mi, mondhatom, egy reklám macska után kaptam a nevem, meg állítólag valami foltok vannak a hátamon, szép... minek tartanak ezek! – Ah.

Na de kezdjük az elején!

Valamikor 2009 nyarán születtem a Pilis lábainál. Pechemre, vagy mázlimra, -néha magam sem tom eldönteni – egy szokásos októberi csavargás alkalmával arra lettem figyelmes, hogy egy nagy kéz felém hajol, és már benn is voltam egy autóban. Na jó, azért itt nem valami krimiről van szó (macskarablás), mert váltságdíjat elrablóim nem kértek, mondjuk nem is lett volna kitől.

Azonban haza vittek magukkal.

A lakásban, ahová megérkeztem, meleg volt és fincsi vacsit kaptam „elrabló” idegenjeimtől. Asszem valami virsli volt vagy mi, hmm fincsi volt. (Azóta is szoktam belőle kunyerálni.)

Az első estém kellemesen telt ezeknél a "fogva tartóknál".

A kezdeti nehézségek ellenére mára sikerült gazdáimat (még hogy Ők az én gazdáim, inkább én az Övék!) beidomítanom.